

tes turbabuntur timore horribili, & mirabuntur in subitatione insperatae salutis, dicentes intra se: *Hi sunt, quos habuimus aliquando in derisum.* Nos insensati vitam illorum aestimabamus infaniam, & finem illorum sine honore. Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei &c. Quare nihil privata Dei Judicia obstant, quominus solemne totius generis humani Iudicium a Deo instituatur, tum ad Justorum gloriam, tum ad Iniquorum confusionem, atque ut eluceat æterni atque incorrupti Iudicis justitia, prodentis in unoquoque, & confirmantis in omnium oculis mercedem antea in occulto redditam.

Supra objiciebat nobis Burnetus S. Augustini verba lib. xii. cap. 35. de Gen. ad Literam, videlicet: *Quid opus est spiritibus Corpora sua in Resurrectione recipere, si potest iis etiam sine Corporibus summa illa Beatiudo preberi?* Peto & ego, quid Augustinus responderit. At Burnetus suum non censuit reliqua referre. Ergo ubi bona hominis fides? Non veritatem inquirere, sed sententiam suam persuadere incantis, unus illi erat scopus. Adseram ego, quod ille omittendum censuit. Effe re ingenium Tertulliani in Apologia cap. 48. & de Animæ testimonio cap. 4. necessarium Carnis Resurrectionem censuit, quia neque pati quicquam potest *Animæ sola sine materia stabili*, id est Carne; & quid omnino de iudicio Dei pati debent *Animæ*, non sine Carne meruerunt, intra quam omnia egerunt. Non uno in loco S. Augustinus primam ex hisce rationibus confutavit. Et quod mirere, Tertullianus a se ipso discors in lib. de Resurrectione inanem illam opinionem confessus fuit, quom scriptit: *Nam & nunc Animas torqueat, foverique penes Inferos, licet nudas, licet adhuc exsules Carnis, probavit Lazari exemplum.* Vide etiam infra cap. ix. ejusmodi opinionem ab ipso Tertulliano ejuratam. Porro alteram rationem adeo exaggeravit Athenagoras, ut ē iustis limitibus excesserit, contendens, Iesum iri Justitiam, si Animam dissociatam Corpore præmio & poenæ obnoxiam statuamus, quum ad rectum Dei iudicium spectet, Carni quoque suam conferre mercedem, quæ particeps laborum cum in Virtutibus, tum in Virtutis fuit; & qui singula in vita egit, de quibus iudicandum est, Homo fuit, non *Animæ sola*. Urgent & alii Sancti Patres, sed moderatius, rationem istam, æquum arbitrati, suum quoque præmium aut poenam Corporibus, quum resurgent, in altero Saeculo non denegari, ac propterea constitutam a Deo fuisse Resurrectionem Carnis. Id & nos probamus: sed nullam agnoscimus rationem, cur Deus nequeat, sive nolit retributionem nunc dare Animabus, datus postea Corporibus quoque, quum Resurrectionem omnibus imperabit. Augustinus autem ad propositam sibi questionem ea respondet, quæ nunc etiam in Catholicorum schola a non paucis traduntur; scilicet; *Animam solutam Corpore non sic videre posse immutabilem Substantiam*, ut sancti Angeli vident; sive alia latentiore causa, sive ideo quia inest ei naturalis quidam appetitus Corpus administrandi; quo appetitu retardatur quodammodo, ne tota intentione perget in illud

sum-